

El Camí

Un relat de: [Sergi](#)

Feia més de dues hores que havia deixat el cotxe enrere, amb un neumàtic reventat i sense benzina. Ara caminava per una pista de terra humida, desfent el camí, ben alerta a qualsevol indici de civilització. Tot just començava a fer-se fosc i, amb l'esperança de trobar ajuda ben aviat, no va voler tornar enrera. Seguia el camí concentrat, cantant en veu baixa una cançó. La seva veu va anar baixant d'intensitat amb la llum, fins que va callar. Començava a tenir fred, i el fet de tenir els baixos dels pantalons humits pel fang del camí no l'ajudava pas. Caminava creuant els braços sobre el pit, encongint el coll i els dits dels peus, fent força amb les espatlles, com si així pogués cridar a la calor.

Feia estona que el seguia el soroll d'un grill, no importava quant caminava, el cric cric seguia sonant. Ara també sentia les seves petjades, seques i cruixents, tan clarament com si algú trepitgés a prop de les seves orelles. El fang dels pantalons havia després una capa humida que s'extenia per la tela dels pantalons, i la humitat li arribava als genolls. No podia veure cap lluny a l'horitzó. De fet, no podia veure l'horitzó, només el camí de terra humida que començava a fer pujada i acabava sobre un turó suau. A ambdós costats del camí s'obria un camp de blat, i uns cent metres més enllà, també a ambdues bandes, començava un bosc de pins dels quals en sentia l'olor des del camí.

Ja no sentia les seves passes, ara li semblava un ritme repetitiu i molest que se li ficava al cap, com el tic tac d'un rellotge. Va pensar que era millor això que el tic tac d'un rellotge. La poca brisa que acarona les seves galtes li diu l'olor dels pins i la terra humida i, de tant en tant, creia sentir l'olor d'un perfum.

Ara no podia treure's del cap el ritme de les seves passes. El seguia mentalment i, tal com passa amb una paraula que repeteix molts cops, el ritme mental perdia el sentit, es desacompassava, i sonava en el seu cap barrejat amb el soroll de les passes, com els segons de dos rellotges que perden la sincronia amb el temps a causa de les milèsimes. Aleshores creia sentir les passes d'algú, i es girava de cop, com si l'efecte sorpresa fos prou per espantar a un possible perseguidor nocturn. No hi havia ningú. Si hi hagués hagut algú, l'hagués sentit clarament a molts metres de distància. Per primer cop en molta estona va veure el tros que havia caminat. Se sentia perdut en un camí únic, d'una sola direcció. Se sentia sol. Tenia fred. Va girar-se de nou i va agafar aire. Va escoltar-se respirant, agafant l'aire, i al soroll de les petjades va seguir-lo el de la seva respiració. Ara sentia els dos ritmes, que s'unien en una cenefa rítmica que marcava el seu pas i l'ajudava a tenir la ment en blanc.

Ara creia sentir una altra respiració, tot i que sabia que no era possible. El seu cap li jugava males passades. No volia tornar a girar-se, però volia assegurar-se que no hi havia ningú darrera seu, tot i que sabia que era així. Va accelerar el pas, volent deixar enrera les pors. Es va dir que tot era al seu cap, es trobava en un lloc perdut, i no havia de tenir por de res.

La brisa va moure el blat, escampant un xiuxiueig al voltant del caminant. Escoltava el blat, escoltava les espigues al fregar-se entre elles amb l'ajuda de la brisa. Va afegir el soroll al ritme de les passes i la respiració, i amb el coll ben enganxat a les espatlles va mirar de reüll a banda i banda. Va tancar els ulls amb força i va posar-se a córrer. Ara sentia les petjades ràpides i la respiració forta, com si sonessin directament dins el seu cap. Aviat va entrar en calor. Dins l'abric els seus braços suaven, i tot ell desprenia baf. Va sentir la seva pròpia olor. Va pensar que qualsevol ésser amb un bon sentit de l'olfacte podria esumar-lo a quilòmetres. Va pensar que era molt lluny del cotxe i que no sabia quan trobaria algun lloc habitat on poguessin ajudar-lo. Seguia corrent, amb l'aire fred de la nit picant-li la cara, i li feia saltar llàgrimes dels ulls. Quan va sentir-se cansat, es va aturar en sec. Tenia por, se sentia sol en un mar de fosc. Una llàgrima que li queia per la galta va provocar-li una esgarrifança a l'arribar-li al coll. Va sentir l'aire glaçat en la línia humida que la llàgrima havia traçat al seu rostre. Tenia la pell de gallina. Tenia fred i por, se sentia sol i vulnerable. Tenia les mans recolzades als genolls, agafant aire. Es va imaginar el camí des de l'aire, va veure el camp de blat travessat per una línia de terra humida, amb un punt just al centre, un punt que sonava a fang trepitjat i a respiració humana, que feia olor de carn suada. Se sentia com una pedra negra en un desert de sorra blanca. Se sentia obvi, un punt que reclamava la mirada de qualsevol que es trobés a molts metres al seu voltant.

Va cridar amb totes les seves forces, va tancar els ulls com si la seva vida depengués d'això. Va agafar-se a aquell crit, desitjant que no s'acabés mai, com si aquell so l'embolcallés i el protegís com el cobrellit que tapa a un nen que té por de la foscor. Va caure a terra de genolls. Es va encongir sobre el terra enfangat i va plorar una llarga estona. Encara quedava molt camí per caminar.